

část sedmá

Silvestrovský výlet

Poslední ministrantská schůzka přinesla ještě jedno překvapení. Štěpán přišel s nápadem, že by mohli vyjet společně na Silvestra na Vysočinu lyžovat. Společně ovšem znamenalo dohromady s holkama ze scholy, a i tak nedaří dohromady tolik lidí, aby obsadili autobus.

„Kluci, jestli máte ve škole nějaké kamarády, pozvěte je, ať jedou s námi. Na faře v Rantířovicích je místa dost. A bude to levnější.“ zakončil Štěpán. V první chvíli Vojta zajásal. Pozve Péťu, jenže pozvat Péťu na ministrantského Silvestra? Když je nevěřící? A co když tam za nimi přijede pan farář a bude mít mši? Na letní tábory vždycky přijel a vždycky měli mši. To by se asi Petrovi moc nelíbilo. Možná by mu to přišlo divný. Nebo dokonce k smíchu... Po schůzce šel Vojta domů kus cesty se Štěpánem. Chvíli váhal, ale přeci jen ze zeptal: „Hele, Štěpáne, a nebude to vadit, když je třeba ten náš kamarád nevěřící?“

„A proč by to mělo vadit?“ podivil se Štěpán. „Když má lyže a chuť si zasportovat a prožít společně hezkých pár dnů?“ „A co mše? Vždyť to ani nikdy neviděl...“

„No, nejméně jedna mše tam určitě bude. Ale spíš dvě. Pan farář za námi přijede na dva dny. Máš pravdu, to budeme muset nějak vymyslet, jestli si s sebou vezmete kamarády, kteří nechodí do kostela. A co jim v té době

nabídnout jiný program? A říct jim, že si můžou vybrat: taky se mohou mše zúčastnit a podívat se, jaké to je. Nebo se i zapojit, když budou chtít. A když s tím nebudou chtít mít nic společného, tak se můžeme vystřídat s Martinou: jednou se jim budu věnovat já, po druhé zase ona... Myslíš, že by to bylo takhle dobré?“

„No, ale když ono nejde jenom o mši, ne? Taky se tam modlí před jídlem... a vůbec... Celé je to jiné než třeba na akcích školy...“ Místo, aby získával Vojta rozhovorem se Štěpánem víc a víc jistoty, cítil se být stále nejistější. Štěpán neříkal nic. Přemýšlel. I on vypadal, že si není úplně jistý: „No, Vojto, ale takhle to přece je, že máš nevěřícího kamaráda a ty sám jsi věřící. Přece před ním nepředstíráš, že jste úplně stejní. Copak on o tobě neví, že chodíš do kostela?“

„Dřív to nevěděl. Protože se na to nikdy nezeptal. A v neděli dopoledne u nás nikdy nebyl. Ale pak to přišlo samo sebou. Všichni ve třídě vědí, že ve čtvrtek odpoledne chodím na náboženství. Tak podle toho taky vědí, že chodím do kostela. A teď v poslední době se o tom i někdy bavíme.... Třeba na Dušičky. Štěpáne, víš, že nevěřící lidi mají místo modliteb za lidi, co umřeli, vzpomínky? A Petra – konečně padlo jméno kamaráda, na kterého Vojta od začátku myslel – zajímalo, jakou vírou mají Viet-

namci a jakou indiáni, a tak...“ „Tak když o sobě víte, že se lišíte ve své víře, to by Petra přece mohlo zajímat, co obnáší pro změnu zase křesťanská víra, ne? Mohl by jet s tebou a být takovým pozorovatelem.“ Štěpán vypadal, že je se svojí úvahou spokojený. Ale ve Vojtovi ještě hlo-dalo trochu pochybností: „A co pan farář?“

„Myslíš, jestli unese, že nebudou všechny děti na té akci věřící? No, po ulicích taky nechodí samí věřící a do školy také ne. A nevadí mu to. Tak proč by mu to mělo vadit na horách?“ A Štěpán se trochu usmál.

„Protože na táborech spolu všichni žijeme dohromady. To ve škole a na ulici nemusíme.“ Odtušil Vojta pohoto-vě. „To je pravda, ale přeci říkáš, že Petr je tvůj kamarád, ne? A s kamarádem taky žiješ hodně dohromady. Tak proč by neměl vědět nic o tom, čemu věříš a jak žiješ? A třeba tak dostane možnost, aby se nad vírou zamyslel. Vždyť ty bys, Vojto, mohl být tak trochu misionář.““

„Misionář?“ Ve Vojtovi to mírně hrklo. Misionáře měl za-řazené mezi světce, co mají sochy u nich v kostele.

„No Vojto, když se lidé kolem nás o víře nic nedozví, ne-můžou se přece na ni obrátit, ne? A proč jim tu možnost nedat?“ To byla poslední Štěpánova věta. Zabočoval do jiné ulice a tak už se s Vojtou jenom rozloučil. Oba vědě-

li, že v otázce nevěřících kamarádů nedošli úplně k přesnému řešení.

Ale hned, jak Petrovi o společném ministrantském Silvestru řekl, uvědomil si, že je to vlastně hloupost. Petr přece jezdí s rodiči na celé Vánoce lyžovat do Alp. A určitě už mají zamluvené ubytování v hotelu. Takže se ani nedivil, že Petr odpověděl na nabídku dlouhým mlčením.

„Vlastně já zapomněl, že vy na Vánoce jezdíte...“ promluvil rychle Vojta.

„Jezdili jsme. Letos nikam nejedeme. Naši mi to řekli včera.“ Petr najednou mluvil velmi rychle. A ve tváři se mu objevil napjatý výraz. Přece jsem zase až tak nic strašného neřekl, zpytoval se rychle Vojta, ale opravdu na nic netaktního nepřišel. A tak nahlas řekl: „No tak, když nikam nejedete jako rodina, tak bys mohl jet s námi. Tedy, jestli ti nevadí, že to je jako od fary..., jako že skoro všichni, kdo tam jedeme, chodíme do kostela a tak.“

„A bude se tam chodit do kostela nebo se tam bude lyžovat?“ Dal brácha zjišťovací otázku.

„Lyžovat, a hrát různé hry, ale někdy se budeme taky modlit nebo to třeba bude chvílema jako v kostele...“ Vojta byl čím dál nejistější a s obavami se díval na Petra.

„No, tak když jenom chvílema, tak to přežiju. Aspoň budu vědět, co se v tom kostele vlastně dělá. Ještě jsem nikdy v žádném kostele nebyl.“

Kluci se tedy domluvili, že na ministrantského Silvestra vyrazí spolu. Vojtu ta skutečnost úplně nadchla. Jedna věc mu však pořád vrtala hlavou: proč nejedou Svitáčkovi letos na celé Vánoce do Alp jako každý rok? A proč byl Petr najednou tak nervózní, když o tom mluvil? Kdyby se byl zeptal, by mu to určitě řekl. Říkali si přece všechno. Jenže v tomhle případě měl Vojta takový nejasný pocit, že by se ptát neměl. V životě jsou situace, kdy je důležité otázku „proč“ položit. Ale jsou i situace, kdy cítíme, že bychom to dělat neměli. Souhlasíte?

Pro přemýšlivé hlavy

Co se asi u Svitáčků mohlo stát? Zažil/a jsi chvíli, kdy ti připadalo, že zeptat se někoho na něco by nebylo dobré? Je nějaký rozdíl mezi ptaním a vyptáváním?

Připadal/a sis také někdy podobně jako Vojta, když ses bavil/a s někým, kdo nechodí do kostela? Styděl/a ses někdy za to, že chodíš do kostela, nebo naopak byl/a jsi na to někdy hrdá?

Zkus se zeptat

Zeptej se dobrého kamaráda, který nechodí do kostela, co si myslí o tom, že ty nebo někdo jiný do kostela chodí.

Zkus pokus

Máš ve třídě spolužáky, kteří mají úplně jinou vírou a nejsou ani křesťané, ani nevěřící? Zeptej se jich na to. Myslím, že zjistíš zajímavé věci.

Zajímá tě ještě něco, o čem Vojta přemýšlel? Jestli ano, zeptej se někoho, koho znáš a s kým by sis o tom mohl povídat. Chceš vědět, jak to dopadlo? Počkej na osmý díl!

Tvoje babička Ludmila

